

van de Bock, eene zee van Mesdag, eene eigenhandige ets van Millet, naar de „Glaneuses.” Verder niets bizonders; de gewone requisiten; geen de minste ostentatie of pretensie; alleen [wat] noodig is voor een man, die gewoon is, vlijtig en eerlijk te werken, de natuur gevende, zooals zijne ziel haar ziet, zonder bijgedachte of jacht op effect.

Ik was eigenlijk ook gekomen om Blommers nog een en ander te vragen, maar ik ben blijkbaar niet voor interviewer in de wieg gelegd en als Blommers

Marie, reproductie naar de schilderij.

over kunst spreekt is hij te kostelijk, om hem in de rede te vallen en niet ganschelijk te vergeten, wat men kwam doen.

Dien ochtend, in den trein zittend, had mij weer getroffen, wat mij al zoo menigwerf trof, in vergelijking met andere landen, hoe de gesteldheid onzer atmosfeer op ieder uur van den dag medewerkt tot het voortbrengen eener kleurenharmonie, die men elders te vergeefs zoekt, of althans niet zoo dadelijk ontdekt. En ik zei — een beetje onbeholpen en leekachtig misschien —: „Men moet bij ons al haast in het geheel geen talent hebben, als men geen gevoel heeft voor koloriet. Want dat ligt als [het ware op]geschept in de natuur.

Mooie kleurenharmonie treft hier telkens. Men kan dag aan dag ons land denzelfden weg gaan en er dag aan dag met hetzelfde

genoegen naar zitten kijken. Men ziet aanhoudend motieven en iederen dag zijn ze weer anders en nieuw.”

„Jawel,” zei Blommers, „maar het koloriet — [namelijk wat gij daar kleur noemt — is toch in eene schilderij niet de hoofdzaak. Men kan een goed schilderij maken, ook zonder bepaalde kleur, alleen met licht en bruin. Maar een schilderij moet *houding* hebben; een goed, volmaakt evenwicht tusschen